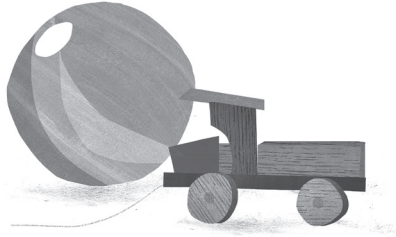

1

Cedric wist dat zijn vader een Engelsman was geweest, want dat had zijn moeder hem verteld. Verder niets. En hij was zelf nog zo klein toen papa stierf, dat hij zich niet veel meer van hem kon herinneren dan dat hij lang was en blauwe ogen had en dat het een feest was om op zijn schouders paardje te rijden door de kamer. Toen zijn vader ziek werd, had hij zelf ergens moeten logeren en tegen de tijd dat hij thuiskwam was alles voorbij en kon zijn moeder, die ook erg ziek was geweest, voor het eerst weer in haar stoel bij het raam zitten. Ze zag er bleek en mager uit, haar treurige ogen leken nog groter geworden, de kuiltjes in haar mooie wangen waren weg en ze droeg zwarte kleren.

‘Liefste,’ zei Cedric (zijn vader had haar altijd zo genoemd en hij had dat van hem overgenomen). ‘Liefste, is papa beter?’

Hij voelde haar armen om zich heen trillen en keek haar aan. Iets in haar gezicht maakte hem bijna aan het huilen.

‘Liefste,’ zei hij, ‘is het goed met hem?’ En ineens wist hij dat hij zijn armen om haar hals moest slaan en haar kusjes moest geven, dus dat deed hij. En zij legde haar hoofd op zijn schouder en hield, terwijl ze hem

vastklemde alsof ze hem nooit meer los zou laten.

‘Ja, het is goed met hem,’ snikte ze. ‘Maar wij... jij en ik, Ceddie... wij hebben niemand meer. Helemaal niemand.’

Toen begreep hij, hoe klein hij ook was, dat zijn grote, sterke, vrolijke papa niet meer terug zou komen; dat hij *dood* was, zoals die andere mensen van wie dat werd gezegd, al kon hij niet precies bevatten wat voor onbegrijpelijks dat was.

Omdat mama altijd huilde als hij over papa begon, dacht hij bij zichzelf dat hij maar beter niet over papa kon praten en ook, dat ze maar beter niet al te lang zonder te bewegen of te praten in het vuur of uit het raam kon staren.

Hij en mama kenden weinig mensen en hadden eigenlijk een nogal eenzaam leven, al wist Cedric niet dat het eenzaam was tot hij wat ouder werd en hoorde waarom er nooit visite kwam. Zijn moeder, een weeskind, had geen familie toen zijn vader met haar trouwde. Ze was een opvallend mooi meisje en woonde als gezelschapsdame bij een rijke oude vrouw die haar heel onaardig behandelde. Op een dag zag kapitein Cedric Errol, die aanbelde voor een bezoek, haar in tranen de trap op rennen. Hij vond haar er zo lief en hulpeloos en verdrietig uitzien dat hij haar niet kon vergeten. En nadat er nog wat toevallige dingen gebeurden, kenden ze elkaar zo goed en hielden ze zoveel van elkaar dat ze trouwden, al deed een aantal mensen daar vijandig over. Het vijandigst was de vader van kapitein Errol die in Engeland woonde, een voorname oude edelman met een opvliegend humeur en een gruwelijke afkeer van Amerika en de Amerikanen. Hij had naast kapitein Cedric nog twee oudere zoons. Volgens de wet erfde de oudste zoon de familietitel en de landgoederen en wanneer de oudste zoon stierf, dan werd de volgende zoon erfgenaam. Er bestond maar weinig kans dat kapitein Cedric, al was hij lid van zo'n schatrijke familie, zelf ooit rijk zou zijn.

Wel had de jongste zoon bij zijn geboorte alles meegekregen wat zijn oudere broers misten. Hij had een charmant gezicht, een sterk, lenig li-

chaam, een opgewekte glimlach en een prettige stem; hij leek het talent te hebben om iedereen voor zich te winnen, want hij was openhartig, goedgeefs en vriendelijk. Wat een verschil met zijn broers! Die twee kon niemand charmant, aardig of goedgeefs noemen. Op school waren ze al niet populair en later op de universiteit zakten ze voor ongeveer ieder vak, verspilden veel geld en maakten weinig vrienden.

De oude Graaf, hun vader, werd door hun wangedrag steeds zwaar teleurgesteld; zijn oudste zoon was geen aanwinst voor de grote adellijke naam en dreigde te eindigen als een zelfzuchtig, verkwistend stuk onbenul. En de tweede zoon was geen haar beter. Het was wel bitter, peinsde de oude Graaf, dat zijn derde zoon die maar heel weinig zou erven, nu juist degene moest zijn met alle talent, charme, kracht en schoonheid. Soms haatte hij de knappe jongeman bijna omdat die als enige de juiste eigenschappen leek te hebben die bij de titel en de prachtige landgoederen hoorden; maar in het diepst van zijn trotse, koppige oude hart hield hij toch zielsveel van zijn jongste zoon. Het was in een van zijn grimmigste buien dat hij Cedric wegstuurde naar Amerika voor een studiereis; hij wilde hem een tijdje kwijt, zodat hij hem niet aldoor tot zijn ergernis zou vergelijken met zijn broers, die hem weer veel last bezorgden. Maar na een maand of zes begon hij zich eenzaam te voelen en verlangde ernaar zijn jongste zoon terug te zien. Dus hij schreef kapitein Cedric onmiddellijk thuis te komen. Zijn brief kruiste een brief van de kapitein aan zijn vader, waarin Cedric hem vertelde over zijn liefde voor het allerliefste Amerikaanse meisje en zijn voorgenomen huwelijk.

Toen de Graaf die brief las, was hij door het dolle van woede. Hoe slecht zijn humeur meestal ook kon zijn, hij had zich er nog nooit in zijn hele leven zo door laten meeslepen als toen. Zijn bediende, die bij hem in de kamer was, dacht dat de Graaf een beroerte zou krijgen, zo ging hij tekeer. Een uur lang raasde en tierde hij als een tijger; toen schreef hij zijn zoon een brief waarin stond:

- *dat hij hem verbood ooit nog in de buurt van zijn vroegere woonplaats te komen;*

- *dat hij hem verbood ooit nog brieven aan zijn vader of aan zijn broers te schrijven;*
- *dat Cedric kon leven zoals hij wilde en kon sterven waar hij wou, maar dat hij voor altijd werd verbannen uit de familie en zolang hij leefde nooit meer op enige hulp van zijn vader hoefde te rekenen.*

Kapitein Errol was diep bedroefd toen hij de brief las; hij hield veel van Engeland en nog meer van het prachtige huis waar hij was geboren; hij had zelfs van zijn humeurige oude vader gehouden en met hem meegeleefd toen de oude man zo in zijn verwachtingen werd teleurgesteld, maar hij besepte dat hij in de toekomst van hem niets meer hoefde te verwachten.

Eerst had hij geen idee wat hij moest doen: hij was niet opgevoed om te werken voor zijn brood en had geen verstand van zakendoen, maar wat hij wel had was moed en vastberadenheid.

Hij verkocht zijn officiersrang in het Engelse leger, vond na wat moeite een baan in New York en hij trouwde. De verandering met zijn vroegere leven in Engeland kon niet groter zijn, maar hij was jong en gelukkig en hoopte met hard werken grote dingen te bereiken. Hij huurde een klein huis in een rustige straat, waar zijn zoontje werd geboren. En alles was daar, hoe simpel ook, zo vrolijk en gezellig, dat hij er geen moment spijt van had dat hij was getrouwd met de mooie gezelschapsdame van de rijke oude vrouw, alleen maar omdat ze zo lief was en omdat hij zo van haar hield en zij van hem.

Ze was allerliefst, en haar zoontje leek op haar en op hemzelf. Al kwam de kleine Ceddie in een gewoon, goedkoop huurhuisje op de wereld, hij leek voor het geluk geboren. Hij was gezond, nooit lastig, altijd in een goed humeur en zo grappig dat iedereen plezier in hem had, bovendien zag hij er ook nog leuk uit: hij begon zijn leven niet met een kaal hoofd maar met zacht blond haar dat opsprong bij de punten en later in losse krullen omlaag viel; hij had grote bruine ogen met lange wimpers en een schattig gezichtje, maar tegelijk zo'n sterke rug en zulke stevige beentjes

dat hij binnen het jaar leerde lopen. Als iemand hem in zijn wagentje op straat aansprak, keek hij met zijn bruine ogen de vreemdeling even onderzoekend aan, en toonde dan een stralende glimlach. Iedereen in de straat – zelfs de norske kruidenier op de hoek – was dol op hem.

Toen hij oud genoeg was om met zijn oppas buiten te wandelen, een wagentje achter zich aanslepend in een Schotsgeruit pakje met een grote zonnehoed op zijn blonde krulhaar, trok hij overal de aandacht en zijn oppas kwam thuis met verhalen over dames die hun rijtuig lieten stilstaan om naar hem te kijken en iets tegen hem te zeggen, en hoe verrast ze waren als hij op zijn vrolijke manier terug babbelde, alsof ze oude vrienden waren. Zijn grootste charme was die onbevreesde, wonderlijke manier de harten van wildvreemde mensen voor zich te winnen. Misschien kwam het omdat hij zo'n belangstelling had voor iedereen en met iedereen meevoelde en het liefst wilde dat iedereen zich even gelukkig voelde als hij. Het maakte dat hij de gevoelens van anderen snel kon peilen. Misschien kwam het ook omdat hij zelf nooit anders meemaakte bij zijn vader en moeder, die altijd belangstellend en beleefd waren. Hij had thuis nog nooit een onvriendelijk woord gehoord; hij was altijd gekoesterd en geliefkoosd en met grote tederheid behandeld, en dat vervulde hem met vertrouwen en warme gevoelens. Hij had zijn moeder altijd horen aanspreken met de tederste namen, dus die gebruikte hij zelf als hij met haar praatte; hij had altijd gezien dat zijn vader voor haar zorgde, ook dat nam hij van hem over.

Toen hij wist dat zijn vader niet meer terug zou komen en zag hoe ongelukkig zijn moeder was, voelde hij dat hij moest doen wat hij kon om haar weer gelukkig te maken. Hij klom op haar schoot, kuste haar en legde zijn hoofd in haar hals, of hij liet haar zijn prentenboeken zien, of hij kroop stilletjes naast haar als ze op de bank lag. Hij was niet oud genoeg om iets anders te bedenken, maar hij deed wat hij kon en troostte haar meer dan hij wist.

‘O, Mary!’ hoorde hij haar een keer tegen haar trouwe hulp zeggen.

‘Ik weet zeker dat hij me op zijn manier probeert te helpen – ik weet het zeker. Hij kijkt me soms met zo’n lieve, vragende blik aan, bijna alsof hij medelijden met me heeft, en dan komt hij bij me om me te strelen of iets te laten zien. Hij is zo’n wijs klein mannetje, ik denk echt dat hij het weet.’

Toen Cedric ouder werd, had hij gewoontes en uitspraken waarom mensen moesten lachen of waarover ze zich verbaasden. Hij was zo’n kameraad voor zijn moeder dat ze bijna niemand anders nodig had. Ze wandelden samen, praatten samen, speelden samen. Hij leerde vroeg lezen en ’s avonds lag hij op het haardkleed hardop voor te lezen – soms verhalen voor kinderen, soms boeken voor grote mensen, soms zelfs de krant. Vaak hoorde Mary dan in de keuken hoe mevrouw Errol schaterde van plezier om de dingen die hij zei.

‘En echt,’ zei Mary tegen de kruidenier, ‘geen mens zou niet lachen om zijn gewichtige manier van doen en zijn boekenwoorden! Komt-ie daar in mijn keuken op de avond dat de nieuwe president werd gekozen, gaat-ie voor het vuur staan met zijn handen in zijn zakken, en zijn gezichtje zo streng als van een rechter en zegt-ie tegen me: “Mary,” zegt-ie, “ik heb veel vertrouwen in de kiezing,” zegt-ie. “Ik ben *publikein* net als Liefste. Ben jij *publikein*, Mary?” En ik zeg: “Sorry, jonkie,” zeg ik. “Ik ben meer voor de dimmeocraten!” En hij kijkt naar me omhoog zo treurig dat je hart bijna breekt: “Mary,” zegt-ie, “het land zal *ten onder* gaan.” En nu gaat er geen dag voorbij zonder dat-ie probeert mij *publikein* te maken.’

Mary hield van Cedric en was vreselijk trots op hem. Ze woonde al sinds zijn geboorte bij zijn moeder in huis; en na de dood van zijn vader werd ze kok en kindermisje en verpleegster tegelijk. Ze was trots op Cedrics lenige, sterke lijfe en zijn keurige manieren, en nog trotser op de blonde krullen die over zijn voorhoofd wuifden en in grappige lokken tot op zijn schouders vielen. Ze zag er niet tegenop om van vroeg tot laat te helpen zijn kleren te maken en heel te houden.

‘Ik ken geen kind dat zo knap is als hij,’ zei Mary wel eens. ‘Iedereen kijkt hem na als-ie in zijn zwartfluwelen pakje (gemaakt van een oude

jurk van mevrouw) met zijn koppie fier omhoog, en zijn krullende haartjes wuivend en glimmend voorbij loopt. Hij ziet eruit als een kleine lord, rijk en machtig.’

Cedric wist niet dat hij eruitzag als een kleine lord; hij wist niet eens wat een lord was. Zijn grootste vriend was de kruidenier op de hoek – de norske kruidenier, die nooit nors tegen hem deed. Zijn naam was meneer Hobbs en Cedric had grote bewondering en respect voor hem. Hij vond hem een rijk en machtig iemand, want meneer Hobbs had ongelooflijk veel spullen in voorraad, pruimen en vijgen en sinaasappels en koekjes, en in de stal ook nog een paard-en-wagen! Cedric hield veel van de melkboer en de bakker en de appelvrouw, maar van meneer Hobbs hield hij het meest. Elke dag ging hij naar hem toe om de hoogtepunten van die dag te bespreken. Het was verbazingwekkend over hoeveel dingen ze samen konden praten – bijvoorbeeld over de vierde juli, de dag dat Amerika zich vrij had gemaakt van Engeland. Als ze over de Onafhankelijkheidsdag begonnen, kwam er geen eind aan hun gesprek. Meneer Hobbs had een lage dunk van ‘de Britten’, en hij vertelde de hele geschiedenis van de revolutie, massa’s prachtige patriottische verhalen over de schurkenstreken van de vijand en de moed van de revolutionaire helden, en hij kende hele stukken van de Onafhankelijkheidsverklaring uit zijn hoofd.

Cedric werd daar zo opgewonden van dat zijn ogen straalden, zijn wangen rood waren en zijn krullen door de war raakten. Hij kon als hij naar huis ging haast niet wachten om alles aan zijn moeder te vertellen. Het was door meneer Hobbs dat hij belangstelling kreeg voor politiek. Meneer Hobbs las graag kranten, en dus hoorde Cedric veel over wat er in Washington gebeurde. Meneer Hobbs kon hem haarfijn vertellen of de president iets goed deed of niet. En toen er weer verkiezingen waren, vond hij alles eromheen buitengewoon interessant, eigenlijk zou het hele land zonder mensen als meneer Hobbs en Cedric wel eens *ten onder* hebben kunnen gaan!

Meneer Hobbs nam hem ook mee naar de grote fakkeloftocht, en veel van de fakkeldragers herinnerden zich later een korte, dikke man onder een lantaarnpaal met op zijn schouders een klein, blond jochie dat juichend met zijn pet zwaaide.

Niet lang na de verkiezing – Cedric was tussen de zeven en acht jaar – gebeurde er iets heel ongewoons dat zijn leven volledig op zijn kop zou zetten. Toevallig had hij die ochtend met meneer Hobbs over Engeland en de koningin gepraat, waarbij meneer Hobbs nogal heftig tekeering over de aristocratie en vooral over graven en markiezen. Het was een hete ochtend geweest; en nadat hij met een paar vrienden soldaatje had gespeeld, was Cedric de winkel ingegaan om wat uit te rusten en had meneer Hobbs verhit van woede aangetroffen over een artikel in een Engels tijdschrift met foto's van een of ander feest aan het hof.

‘Bah,’ riep hij uit, ‘zo gaan ze nog steeds door... maar op een dag zullen ze een ander dansje maken, als de onderdanen die zij hebben vertrapt de hele boel daar opblazen – graven en markiezen door elkaar! Het gaat gebeuren en eerder dan ze denken!’

Cedric was als gewoonlijk op de hoge kruk gaan zitten, met zijn hoed naar achteren en zijn handen in zijn zakken zoals meneer Hobbs dat ook altijd deed.

‘Heeft u veel markiezen gekend, meneer Hobbs?’ vroeg Cedric. ‘Of graven?’

‘Nee,’ antwoordde meneer Hobbs verontwaardigd. ‘Ik niet. Ze komen mijn winkel niet in; dat is zeker! Ik wil geen grijpgrage tirannen op mijn kratten zien zitten!’ En hij was zo tevreden over die uitspraak dat hij trots om zich heen keek en zijn voorhoofd afveegde.

‘Misschien zouden ze geen graven zijn als ze beter wisten,’ zei Cedric, die een vaag medelijden voelde voor hun ongelukkige toekomst.

‘Welnee!’ zei meneer Hobbs. ‘Ze zijn er juist trots op! Een verdorven zootje is het.’

Ze waren nog midden in hun gesprek, toen Mary binnenkwam.

Cedric dacht dat ze suiker of olie kwam kopen, maar nee. Ze zag er opgewonden uit.

‘Mee naar huis, schat,’ zei ze. ‘Mevrouw zit op je te wachten.’ Cedric liet zich van zijn kruk glijden. ‘Wil ze dat ik met haar uitga, Mary?’ vroeg hij. ‘Goedemorgen, meneer Hobbs. Tot ziens.’

Het verbaasde hem dat Mary steeds naar hem staarde, en hij vroeg zich af waarom ze zo met haar hoofd schudde.

‘Wat heb je, Mary?’ vroeg hij. ‘Last van de warmte?’

‘Nee,’ zei Mary; ‘maar wat ons nou toch overkomt...’

‘Heeft Liefste hoofdpijn van de zon?’ vroeg hij ongerust. Nee, dat was het ook niet. Vreemd. Nog vreemder dat er voor zijn huis een rijtuig stond en in de kleine zitkamer iemand met zijn moeder zat te praten. Mary duwde hem vlug naar boven en trok hem zijn beste zomerpak aan van crèmekleurige flanel, met de rode sjaal om zijn middel, en kamde zijn krullen.

‘Lords, hm?’ hoorde hij haar mompelen. ‘Van adel, hm? En een edelman? Och! Wat een ellende! Lords nog wel – niks dan ellende.’

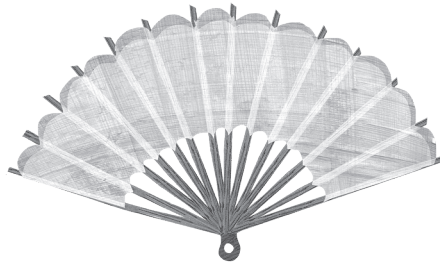
Het was allemaal een raadsel, maar hij wist dat zijn moeder hem wel zou vertellen wat al die opwinding betekende, dus liet hij Mary rustig doormopperen zonder veel te vragen. Toen hij aangekleed was, rende hij naar beneden en ging de zitkamer binnen. Een lange, magere oude heer met een onderzoekende blik zat in de leunstoel. Zijn moeder stond er met een bleek gezicht bij en hij zag tranen in haar ogen.

‘O! Ceddie!’ riep ze uit, rende naar hem toe, nam hem in haar armen en kuste hem op een angstige manier. ‘O! Ceddie, mijn lieveling!’

De lange, oude heer stond op uit zijn stoel, keek Cedric doordringend aan en wreef met zijn benige hand over zijn dunne kin.

Hij leek niet ontevreden over wat hij zag.

‘En dit,’ zei hij langzaam, ‘en dit is dus de kleine Lord Fauntleroy.’

Cedric was sprakeloos van verbazing. Het verhaal dat zijn moeder hem vertelde was dan ook haast niet te geloven. Hij moest het wel twee of drie keer horen voor het tot hem doordrong. (En o, wat zou meneer Hobbs er wel van vinden!)

Het begon en eindigde met graven! Zijn grootvader, die hij nog nooit had gezien, was een *graaf*! Zijn oudste oom Bevis zou – als hij niet van zijn paard was gevallen – na grootvader, graaf zijn geworden; en na oom Bevis zou zijn andere oom Maurice – als die niet in Rome was bezweken aan de koorts – graaf zijn geworden. En na oom Maurice was zijn eigen vader, als hij nog had geleefd, aan de beurt geweest om graaf te worden. Maar omdat ze allemaal dood waren en alleen Cedric over was, leek het erop dat *hij* na de dood van zijn grootvader graaf moest zijn – en tot die tijd was hij alvast Lord Fauntleroy.

Hij trok wit weg.

‘O nee, Liefste!’ zei hij, ‘Ik wil liever niet een graaf zijn. Niemand van de jongens hier is een graaf. Kan ik niet gewoon *geen* graaf zijn?’

Nee. Dat kon niet. En toen ze die avond samen bij het open raam

zaten dat uitkeek op de smalle straat, hadden hij en zijn moeder een lang gesprek. Cedric zat op het voetenbankje met zijn handen om een knie geslagen – zo zat hij het liefst – en een verward gezicht, rood van het piekeren.

Zijn grootvader had die lange meneer gestuurd om hem naar Engeland te brengen, en zijn moeder vond dat hij moest gaan. ‘Omdat ik weet,’ zei ze, terwijl ze met treurige ogen uit het raam keek, ‘dat je vader dat zou willen, Ceddie. Hij hield zoveel van zijn eigen land en een graaf kan daar heel belangrijk voor zijn. Ik zou een egoïstisch mens zijn en een slechte moeder als ik je niet liet gaan. Als je groot bent, zul je begrijpen waarom.’

Ceddie schudde zijn hoofd.

‘Ik vind het vreselijk om meneer Hobbs in de steek te laten,’ zei hij. ‘Ik ben bang dat hij mij zal missen, en ik hem. Ik zal iedereen hier missen.’

Toen meneer Havisham – de advocaat van de Graaf van Dorincourt die op zijn bevel Lord Fauntleroy naar Engeland moest halen – de volgende dag weer kwam, kreeg Cedric meer inlichtingen over het graafschap. Het troostte hem niet dat hij erg rijk zou zijn als hij groot was, met kastelen hier, kastelen daar, grote parken en diepe mijnen, uitgestrekte landgoederen en pachters. Hij was te bezorgd over zijn vriend, meneer Hobbs. Meteen na het ontbijt ging hij hem diep ongerust opzoeken in de winkel.

Daar vond hij meneer Hobbs verdiept in de ochtendkrant en met een ernstig gezicht stapte hij naar hem toe. Hij had echt het gevoel dat het een grote schok voor meneer Hobbs zou zijn te horen wat hem was overkomen en op weg naar de winkel had hij bedacht hoe hij het nieuws het beste kon brengen.

‘Hallo!’ zei meneer Hobbs.

‘Hallo,’ zei Cedric.

Hij klom niet zoals anders op de hoge kruk, maar ging op een krat zitten, omklemde zijn ene knie, en was daarna zo stil dat meneer Hobbs hem vragend over zijn krant aankeek. ‘Hallo!’ zei hij weer.

Cedric zocht al zijn moed bij elkaar.

‘Meneer Hobbs,’ zei hij, ‘weet u nog waar we het over hadden gisterochtend?’

‘Nja,’ antwoordde meneer Hobbs, ‘was het niet over Engeland?’

‘Ja,’ zei Cedric. ‘Maar dat van... van vlak voor Mary me kwam halen?’ Meneer Hobbs wreef over zijn achterhoofd.

‘We hadden het over koningin Victoria en de adel.’

‘Ja,’ zei Cedric wat aarzelend, ‘en eh... over graven... weet u dat nog?’

‘Nu je het zegt,’ antwoordde meneer Hobbs, ‘dat is zo. Ik had er niet veel goeds over te zeggen, hm?’

Cedric werd rood tot onder zijn krullen. Nooit in zijn leven had hij zich zo geschaamd. En hij was een beetje bang dat meneer Hobbs ook beschaamd zou zijn.

‘U zei,’ ging hij door, ‘dat u ze niet op uw kratten zou laten zitten.’

‘Juist!’ riep meneer Hobbs. ‘En daar blijf ik bij. Laat ze dat maar eens wagen! Meer zeg ik niet.’

‘Meneer Hobbs,’ zei Cedric, ‘er zit er een op dit krat!’

Meneer Hobbs viel bijna van zijn stoel.

‘Wat zeg je me nou!’ riep hij uit.

‘Ja,’ zei Cedric. ‘Ik ben een graaf – of dat ga ik worden. Ik wil u niet bedriegen.’

Meneer Hobbs leek ongerust. Hij sprong op en ging naar de thermometer.

‘Het kwik slaat op je hersens!’ riep hij uit, draaide zich om en bekeek het gezicht van zijn jonge vriend. ‘Het is een hete dag! Heb je iets? Pijn? Wanneer begon je die te voelen?’

Hij legde zijn grote hand op het blonde krulhaar. Dat maakte alles nog erger.

‘Dank u,’ zei Ceddie. ‘Ik voel me goed. En ik heb geen hoofdpijn. Het spijt me, maar het is echt waar, meneer Hobbs. Daarvoor kwam Mary me naar huis halen. Meneer Havisham vertelde het aan mama... nou, en hij is advocaat.’